

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת בהעלותך תשפ"א

קמצן עולה לאוטובוס ושואל: "צריך לשלם לך על פרחים?" הנהג: לא..."
הקמצן פונה לאחוריו: "שושנה, ורד, נרקיס, בואו תעלו לא צריך לשלם!"
(מתוך פורום הבדיחות באתר)

פרשה מאירה

דבורים של טובה

בפרשת בהעלתך אנחנו לומדים על חשיבות הדבור שלנו, ועל כך שחשוב לשים לב למה שאנחנו מוציאים מהפה. בפרשה, בני ישראל מתלוננים על התנאים שהיו להם במדבר. הם נזכרו בקשואים, באבטיחים ובחציר שהיו להם במצרים והתלוננו על כך שכעת עליהם להסתפק במן. כמוכן, התלונה לא הייתה צודקת, כי טעמו של המן היה מעלה, ובמצרים עם ישראל היה עם של עבדים וסבל רב היה מנת חלקו. תלונתו של בני ישראל הייתה כפיות טובה, ולכן הם נענשו.

בסוף הפרשה מספר על כך שאהרן ומרים דברו על משה רבנו. הדברים שהם אמרו נחשבו ללשון הרע ועל כך מרים נענשה בצרעת.

משני הספורים האלה אנחנו יכולים ללמד עד כמה חשוב הדבור שלנו. מלים של כפיות טובה ולשון הרע נובעות ממדות לא טובות, והן עלולות לפגוע באחרים. לעמת זאת, דבורים של טובה, אהבה, שלום ורעות - יכולים לקרב בינינו ולהרבות שלום ושמחה. אז בואו ונאמן את עצמנו לדבר טוב - כמה שיותר!

שאלות בפרשה

1. מאיזה גיל ועד איזה גיל עובד הלוי, לפי הכתוב בפרשה?
2. מה שאלו הטמאים את משה רבנו?
3. לפי איזה סימן שמיימי ידעו ישראל שעליהם לנסוע או לחנות?
4. כמה חצוצרות כסף הצטוו משה להכין?
5. לאילו מטרות השתמשו בחצוצרות?
6. כיצד נקרא חותן משה בפרשת השבוע?
7. על מה נאמר 'ועינו כעין הבדולח'?
8. על מי האציל משה מן הרוח אשר עליו?

חידת חדגא: הדל"ת והרי"ש מתחלפות אצל אבי הנשיא ולפעמים הוא כאבי חותן משה. הסבירו!

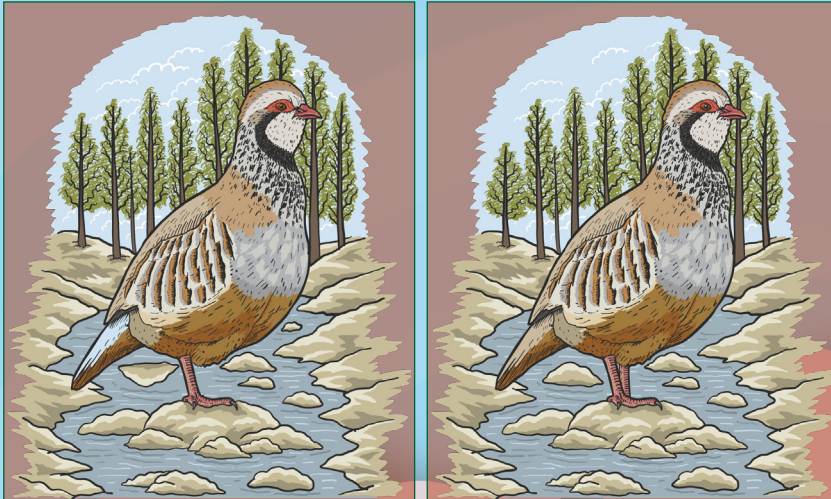

חידת פולקע:

קמצא בפרשה מצות ועוגות!

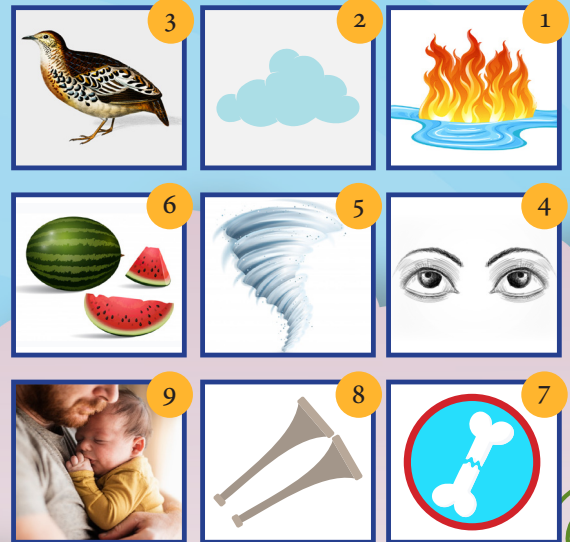

שליו - מצאו 6 הבדלים!

תמונות בפרשה

קמצא למה רומזות התמונות!

- איש אחד הלך לאוטובוס, המוכר שואל אותו: "אזרח ותיק?" האיש: 'למה, עם תיק זה עולה יותר בסף?'
- איזה מכונה בחיים לא תיתן לך כסף? המייבש!

(מתוך פורום הבדיחות באתר)

להרגיש! סיפור לשבת

שמחה פשיטיק

וקפץ לתוך כנף אפל, בית מלאכתו של סנדלר קשה יום. 'עזר לי להתחבא, לחש לו, 'אשלם לך....'

הסנדלר הסיר ערמה של סמרטוטים ושמיכות שהיו מנחים בערבוביה בקצה החדר, הוא פתח ארגז גדל ממדים, והורה לו להכנס.

כשהניח הסנדלר את אחרון הסמרטוטים, נכנסו החילים. 'נכנס לכאן מישהו?'

'לא!' הכחיש האיש.

'נבדק!' אמרו החילים והחלו מסירים את השמיכות שהיו מנחות על הארגז, הם הסירו אחת ועוד אחת, כמעט שהסירו את כלן, נותרו רק כמה סמרטוטים בודדים, ואז החליטו החילים משום מה לעזוב את המקום, ולהמשיך בחפושם במקום אחר.

לאחר ימים אחדים נכבשה העיר בקלות בידי חיליו של נפוליון.

בשובו לארצו עטור נצחון, הורה להזמין את הסנדלר שהציל את חייו.

הסנדלר היה המום מהכבוד שלו זכה, וכשישב ליד נפוליון בננוחות, זחה עליו דעתו ופנה אל הקיסר בנימה חברותית: 'תוכל לתאר לי איך הרגשתי שם מתחת לשמיכות, כשהחילים הרימו אותן בזו אחר זו, מה חשתי באותם רגעים?'

פניו של נפוליון קדרו בן רגע: 'חצפה שכזו! סנן, 'הוציאוהו להרג, אל עמוד התליה!'

שני גברתנים במדים נגשו אל הסנדלר ההמום והוציאו אותו אל החר, בדרס שחר הנח על ראשו, חבל התליה נכרך סביב צווארו, והתלן החל בספירה לאחור: עשר... תשע... חמש... שלש... שתיים...

'עצרו!' נשמע לפתע קולו של הקיסר. 'שחררו אותו!'

הברדס הוסר, והאיש, חור ורועד, מצא את עצמו עומד מול הקיסר המחיך:

'כך הרגשתי אז בתוך הארגז...'

'יש דברים שאי אפשר לדעת, ואי אפשר להבין עד שמרגישים...'

...

יש דברים שצריך להרגיש. אפשר לדבר, אפשר גם להסביר, אבל להבין באמת לא יוכל - רק מי שמרגיש. ומי שאינו, כמוהו כעור המנסה להבין מהו אדם. לכן למדונו חכמים: אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו. מתוך הבנה זו, נוכל תמיד ללמד זכות על חברינו!

באדיבות "שלום לעם"

מספרים על נפוליון בונפרטה, זהו שמו של הקיסר הצרפתי האדיר ששאף לכבש את כל העולם ולספח את כל מדינות העולם לצרפת הגדולה שבשליטתו, שבדרך לכבישת עוד אחת ממדינות ארופה המערבית ארע הספור הבא:

הצבא המקומי היה מכנס מאחורי חומה מבצרת היטב, ולא הראה נכונות להכנע לכובש הצרפתי. נפוליון היה נחוש להכניע את התושבים, והורה על מצור בלתי מתפשר סביב העיר. בכך תכנן להכניע את רוחם של המתבצרים ולהביאם לכניעה מחלטת.

ימים ארוכים חלפו, ואותות המצור הארך נכרו בחיליו המאמנים היטב של נפוליון. הם החלו לגלות סימני עיפות, המשמעת האיתנה התרופפה קמעה, וקולות של אי שביעות רצון נשמעו משולי המחנה. אף אחד לא העלה בדעתו שהמצור ימשך זמן רב כל כך.

נפוליון שחש בהתמרמרות המתפשטת בין הלוחמים החליט לעשות מעשה. 'בפרס הערב', הודיע לפקודיו, 'אתגנב אל העיר המבצרת, אנסה לעקב אחר מצב העניינים, ובהתאם לכך נתכנן את המשך צעדינו. היה ואראה כי רוח הלוחמים נפולה, וכי בני העיר על סף יאוש, נמתין עוד ונכבש את העיר בסערה. אך אם רוחם תהיה איתנה ומצבם טוב, נתקפל ונחזור בעוד חודשים אחדים לנשיון שני'.

'צא לשלום רב'ט', ברכו אותו החילים בכנף החביב עליהם. תמיד הצטנן נפוליון ביחסו השיווני לחיליו, והללו השיבו לו אהבה כפלים. הם לאו אותו אל תלולית העפר שכסתה על פרצה בחומה המבצרת, ובלב כבד נפרדו ממנו בדרך לשליחות המסקנת.

בבגדי אפר פשוט נכנס אל העיר, ופנה אל אחד מבתי המרוח - יודע היה היטב כי האלכוהול פותח לבבות וחושף סודות - התישב כשבדיו כוס בירה גדולה באחת הפנות. קבוצת חילים שנכנסה בסערה, הסבה את תשומת לבו, ומהר מאד החל לזרם המידע שאותו רצה לשמע. החילים שוחחו ביניהם על מצב הרוח הנפול, על כחו הרב של נפוליון שמתיש אותם, ועל מאגרי המזון שמדלדלים. אם המצב ימשך כך עוד ימים מספר לא תהיה ברירה אלא להכנע.

'הי, חברה', הסב את תשומת לבם אחד החילים, 'הנה הוא!'

'מי?!' שאלו במקלה.

'נפוליון!' שאג החיל וקפץ ממקומו ודרך אחר הקיסר שנמלט כל עוד נפשו בו.

קבוצת החילים מהרה להצטרף למרדף הלוחט אחר נפוליון הנמלט בין סמטאות העיר.

הוא רץ כפי שלא רץ מימיו, מוביל את הרודפים אחריו לסמטאות צרות, מקפץ על גדרות ומדלג על משוכות, כך במשך שעה ארקה עד שהגיעו לשוק בעלי המלאכה. נפוליון פנה במרצה לאחד מרחובות השוק, וכשראה שהחילים נעלמו לרגע קט, מהר